

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžnč/2/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010026
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Zavadská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010026.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Q. E., narodený XX. A. XXXX, bytom D., X. ul. č. XX/X, zastúpený JUDr. Jánom Vaškom, advokátom, AK Prievidza, Podjavorinskej ul. č. 3, proti odporkyni: Sociálnej poisťovni, ústredie, Bratislava, ul. 29. augusta č. 8, o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy v konaní o úrazovú rentu, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh z a m i e t a .
Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Návrhom doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 1. marca 2012 sa navrhovateľ domáhal, aby súd odporkyni uložil povinnosť doručiť navrhovateľovi rozhodnutie o úrazovej rente do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia a žiadal nahradiť trovy konania v sume 132,64 € k rukám jeho právneho zástupcu.

Navrhovateľ uviedol, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo 16. septembra 2010, sp. zn. 12Sd/24/2012-49, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2011, sp. zn. 9So/141/2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2011, bolo zrušené rozhodnutie odporkyne z 18. novembra 2009 číslo 223-6655/2009 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie. Listom z 12. decembra 2011 navrhovateľ vyzval odporkyňu, aby vo veci znova rozhodla, ale ona na jeho výzvu nereagovala.

Odporkyňa vo vyjadrení k návrhu žiadala návrh zamietnuť ako nedôvodný. Namietala, že nebola nečinná, pretože vzhľadom na dôvody uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu zdravotný stav navrhovateľa a stanovenie miery poklesu jeho pracovnej schopnosti musí byť posudzovaný znalcom, a preto 2. februára 2012 požiadala súdneho znalca MUDr. Júliusa De Riggo, PhD. o vypracovanie znaleckého posudku s lehotou do 30. apríla 2012. Po doručení znaleckého posudku o úrazovej rente znova rozhodne. Súčasne poznamenala, že na výzvu navrhovateľa odpovedala listom z 9. januára 2012 .

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne a miestne príslušný na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 246 ods. 2 písm. b/ OSP) po preskúmaní veci, zadovážení príslušného dávkového spisu odporkyne, oboznámení sa s obsahom rozsudku tunajšieho súdu, sp. zn.9So/141/2012, preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá OSP nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak (§ 250t ods. 8 OSP).

V zmysle § 210 ods. 2 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) organizačná zložka Sociálnej poisťovne (v danom prípade ústredie) je povinná rozhodnúť o úrazovej rente (§ 179 ods. 1 písm. a) bod. 1 cit. zákona) najneskôr do 60 dní od začatia konania, v mimoriadne zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 60 dní, čo treba oznámiť účastníkom konania.

Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy sa začína podaním žaloby, ktorá musí obsahovať tvrdenie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný. Nečinnosť je v podstate pasivita správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť sa najčastejšie prejavuje v opomenutí predpísaných úkonov (napr. vykonávanie úkonov bez vedomia účastníkov, opomenutie predvolať účastníka) alebo v zbytočných priet'ahoch (v nerobení žiadnych úkonov) pri postupe správneho orgánu, ale môže sa prejaviť aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán poukazuje na nedostatok právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou, prípadne konanie zastaví záznamom v spise a pod.

Nečinnosť správneho orgánu je považovaná za postup. V základnom chápaní sa táto nečinnosť spája s nedodržaním procesných lehôt, ktoré ustanovujú administratívne procesné normy na rozhodnutie vo veci. Tieto lehoty sa môžu predĺžiť, o čom musí byť účastník vyzrozmeneý, ale toto vyzrozmeneie je opatrením poriadkovej povahy, ktoré na nečinnosť správneho orgánu nemá zásadnejší vplyv.

Tvrdenie v návrhu sa musí vzťahovať na vážnosť dôvodu, napríklad na to, že v konaní niet žiadnej prekážky pre úkony správneho orgánu, a napriek tomu správny orgán nekoná a toto nekonanie je nečinnosťou. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, robiť určené procesné úkony, to vrátane rozhodovania. V návrhu treba tento právny predpis musí výslovne uviesť a treba uviesť tiež odkaz na v zákone predpísaný spôsob postupu konania.

V návrhu treba preukazovať aj skutočnosť, že navrhovateľ vyčerpal prostriedky, ktorých použitie na nápravu umožňuje osobitný zákon, spravidla zákon, ktorý ukladá správnenmu orgánu konať (napr. sťažnosť).

Na základe opravného prostriedku navrhovateľa v konaní o úrazovú rentu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 16. septembra 2010 č.k. 12Sd/24/2010-49 potvrdil rozhodnutie odporkyne z 18. novembra 2009 č. 223-6655/2009, ktorým navrhovateľovi podľa § 88 zákona č. 461/2003 o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) nepriznala úrazovú rentu pre nesplnenie podmienok nároku na túto dávku. V uvedenom rozhodnutí odporkyňa poukázala na posudok

Sociálnej poisťovne, pobočky v Prievidzi z 21. októbra 2009, podľa ktorého navrhovateľ nemá mieru poklesu pracovnej schopnosti na účely zákona o sociálnom poistení, lebo po 1. januári 2004 nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu u poškodeného, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu 6. júla 1995. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2011, sp. zn. 9So/141/2010, bol rozsudok krajského súdu zmenený tak, že rozhodnutie odporkyne z 18. novembra 2009 číslo 223-6655/2009 bolo zrušené a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie na doplnenie skutkového stavu. Odvolací súd v uvedenom konaní nepokladal posudky posudkových lekárov o zdravotnom stave navrhovateľa za úplné a presvedčivé. Poukázal na ustanovenie § 196 ods. 3 zákona o sociálnom poistení o možnosti odporkyne ustanoviť znalca podľa osobitného predpisu, ak je na odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok.

Podľa obsahu dávkového spisu odporkyňa 2. februára 2012 poverila MUDr. Júliusa De Riggo, PhD. vypracovaním znaleckého posudku, v ktorom má opätovne posúdiť zdravotný stav navrhovateľa.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že hoci odporkyňa vo veci nerozhodla v lehote podľa § 210 zákona o sociálnom poistení, nebola nečinná bez vážneho dôvodu, keď v konaní o žiadosti navrhovateľa o úrazovú rentu postupovala v zmysle záväzného právneho názoru súdu a dopĺňa dokazovanie o zdravotnom stave navrhovateľa na posúdenie miery poklesu pracovnej schopnosti poškodeného na účely úrazovej renty (§ 250j ods. 6 v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

Vzhľadom na skutočnosť, že v správnom konaní nie je možné presne a úplne zistiť skutkový stav v zákonom stanovenej lehote, neboli zistené podmienky, pri ktorých by súd mohol uložiť odporkyni povinnosť doručiť rozhodnutie o úrazovej rente, lebo nečinnosť odporkyne v konaní bez vážneho dôvodu nebola zistená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný (§ 250t ods. 3 vety štvrtej OSP). Pripomína tiež, že samotný navrhovateľ nepreukázal, že vyčerpal právne prostriedky na nápravu (napr. sťažnosť podľa zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach).

Podľa § 250t ods. 5 OSP navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

Navrhovateľ nebol v konaní úspešný, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky mu nepriznal náhradu trov konania (§ 250t ods. 5 OSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.